

Srček, ki je iskal svetlobo

Srček, ki je iskal svetlobo

To je nežna zgodbica o srčku Linu, ki odkrije, da svetloba tiho žari v njem.

Nekoč je v majhnem kraju pod mavrico živel srček z imenom Lino. Bil je prijazen, mehak in zelo radoveden. Ampak nekaj mu je manjkalo. Vsak dan je gledal v nebo in se spraševal: "Zakaj ne sijem kot zvezde? Zakaj ne čutim svetlobe v sebi?"

Odpravil se je na pot. Najprej je srečal veter. Ta mu je zašepetal: "Svetlobo najdeš, ko poslušáš svoje srce." Lino se je ustavil. Prisluhnil je... ampak slišal je samo tišino.

Potem je srečal staro drevo. Drevo mu je reklo: "Svetloba raste iz miru. Usedel sem se in rasel sem. In glej me zdaj – velik sem in močan." Lino je sedel pod drevo in zaprl oči. Dihal je... počasi.

Nekaj se je zgodilo. V njegovem trebuščku je začela žareti drobna lučka. Ta lučka je bila svetla in resnična.

Pot je nadaljeval do reke. Reka mu pravi: "Svetloba teče, ko jo deliš. Povej naprej, kar čutiš. Objemi, poslušaj, nasmehni se..."

Tisti večer se Lino vrne domov. In ko zaspi, sanja. V sanjah postane mala zvezda. Ne tista na nebu. Zvezda znotraj. Njegova svetloba ni bila glasna, niti bleščeča. Bila je nežna in tiha... a ves svet jo je čutil.

Sporočilo zgodbe:

Svetloba, ki jo iščeš zunaj, tiho žari v tebi. Najdeš jo z nežnostjo, poslušanjem in srčnostjo.

